Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

13. prosince 2017 *

„Veřejná služba – Zaměstnanci EIB – Lhůta pro podání žaloby – Přiměřená lhůta – Důchody – Reforma v roce 2008 – Smluvní povaha pracovněprávního vztahu – Proporcionalita – Povinnost uvést odůvodnění – Právní jistota – Odpovědnost – Nemajetková újma“

Ve věci T-482/16 RENV,

Oscar Orlando Arango Jaramillo, zaměstnanec Evropské investiční banky, s bydlištěm v Lucemburku (Lucembursko), a další zaměstnanci Evropské investiční banky, jejichž jména jsou uvedena v příloze [1], zastoupení B. Cortesem a C. Cortese, advokáty,

žalobci,

proti

Evropské investiční bance (EIB), původně zastoupené C. Gómez de la Cruzem a T. Gilliamsem, poté T. Gilliamsem a G. Nuvolim a konečně T. Gilliamsem a G. Faedo, jako zmocněnci, ve spolupráci s P.-E. Partschem, advokátem,

žalované,

jehož předmětem je návrh podaný na základě článku 270 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí EIB, která jsou obsahem výplatnic žalobců za měsíc únor 2010, zvýšit jejich příspěvky do důchodového systému, a dále na to, aby EIB byla uložena povinnost uhradit jim symbolické jedno euro z titulu náhrady nemajetkové újmy, kterou žalobci údajně utrpěli,

TRIBUNÁL (druhý senát),

ve složení M. Prek (zpravodaj), předseda, E. Buttigieg a M. J. Costeira, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: G. Predonzani, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 5. května 2017,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

1 – Seznam dalších zaměstnanců Evropské investiční banky je uveden pouze v příloze znění doručeného účastníkům řízení.

Rozsudek [2]

1 Toto řízení navazuje na rozsudek ze dne 9. července 2013, Arango Jaramillo a další v. EIB (T-234/11 P RENV–RX, dále jen „rozsudek o kasačním opravném prostředku vydaný po přezkumu“, EU:T:2013:348), kterým Tribunál (kasační senát) zrušil usnesení ze dne 4. února 2011, Arango Jaramillo a další v. EIB (F-34/10, dále jen „zrušené usnesení“, EU:F:2011:7), a vrátil věc Soudu pro veřejnou službu Evropské unie.

2 Rozsudek o kasačním opravném prostředku vydaný po přezkumu navazoval na rozsudek ze dne 28. února 2013, Přezkum Arango Jaramillo a další v. EIB (C-334/12 RX–II, dále jen „rozsudek o přezkumu“, EU:C:2013:134), kterým Soudní dvůr poté, co konstatoval, že rozsudek ze dne 19. června 2012, Arango Jaramillo a další v. EIB (T-234/11 P, dále jen „přezkoumávaný rozsudek“, EU:T:2012:311), jehož předmětem byl kasační opravný prostředek podaný proti zrušenému usnesení, ohrožuje soulad práva Evropské unie, uvedený rozsudek zrušil a vrátil věc Tribunálu.

[*omissis*]

I. Řízení v prvním stupni a zrušené usnesení

18 Návrhem došlým kanceláři Soudu pro veřejnou službu dne 26. května 2010, žalobci podali žalobu, která byla zapsána pod číslem F-34/10, znějící na zrušení jejich výplatnic za únor 2010, z nichž vyplývala rozhodnutí EIB zvýšit jejich příspěvky do důchodového systému, a dále na to, aby EIB byla uložena povinnost uhradit jim symbolické jedno euro z titulu náhrady jejich nemajetkové újmy.

19 Samostatným podáním zaslaným kanceláři Soudu pro veřejnou službu dne 20. července 2010 vznesla EIB podle článku 78 jednacího řádu uvedeného soudu námitku nepřípustnosti a domáhala se, aby tento soud rozhodl o nepřípustnosti žaloby, aniž by se zabýval věcí samou.

20 Ve svém vyjádření k námitce nepřípustnosti žalobci mimo jiné uvedli, že vzhledem ke zvláštním okolnostem projednávané věci, zejména vzhledem k neexistenci jakéhokoliv písemného ustanovení o lhůtách pro podávání žalob zaměstnanců EIB, by striktní uplatňování obecné lhůty pro podání žaloby v délce tří měsíců a deseti dnů mělo za následek porušení jejich práva na účinný procesní prostředek (zrušené usnesení, bod 18).

21 Zrušeným usnesením, které bylo přijato na základě článku 78 jednacího řádu Soudu pro veřejnou službu, uvedený soud odmítl žalobu jako nepřípustnou z důvodu její opožděnosti, aniž zahájil ústní část řízení a aniž spojil posuzování námitky nepřípustnosti s věcí samou.

22 Jak vyplývá z bodů 15 a 16 zrušeného usnesení, Soud pro veřejnou službu měl za to, že lhůta pro podání žaloby uplynula dotčeným zaměstnancům v úterý 25. května 2010, a to vzhledem ke skutečnosti, že uvedení zaměstnanci se seznámili s obsahem výplatnic za únor 2010 až v pondělí 15. února 2010, a dále vzhledem k jednotné lhůtě deseti dnů z důvodu vzdálenosti.

23 Soud pro veřejnou službu v bodě 17 uvedeného usnesení přitom uvedl, že žaloba dotčených zaměstnanců byla jeho kanceláři doručena elektronickou poštou až v noci z úterý 25. května 2010 na středu 26. května 2010, konkrétně dne 26. května 2010 v 0:00 hodin.

2 – Jsou uvedeny pouze ty body tohoto rozsudku, jejichž zveřejnění považuje Tribunál za účelné.

24 Zrušeným rozhodnutím Soud pro veřejnou službu odmítl žalobu jako nepřípustnou. Rozhodl, že vzhledem k tomu, že lhůta pro podání žaloby uplynula dne 25. května 2010, je žaloba dotčených zaměstnanců, která kanceláři došla elektronickou cestou dne 26. května 2010 v 0:00 hodin, opožděná, a tedy nepřípustná. Odmítl argumenty uvedených zaměstnanců vycházející z porušení jejich práva na účinnou soudní ochranu a z existence nahodilé události nebo zásahu vyšší moci.

II. Kasační opravný prostředek podaný k Tribunálu

25 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 28. dubna 2011 podali žalobci proti zrušenému usnesení kasační opravný prostředek podle článku 9 přílohy I statutu Soudního dvora Evropské unie, jenž byl do rejstříku zapsán pod číslem T-234/11 P.

26 V tomto kasačním opravném prostředku se žalobci domáhali, aby Tribunál toto usnesení zrušil, námitku nepřípustnosti vznesenou EIB ve věci F-34/10 zamítl a vrátil věc Soudu pro veřejnou službu k rozhodnutí ve věci samé.

27 Tribunál poté, co konstatoval, že účastníci řízení nepodali žádný návrh na nařízení jednání ve lhůtě jednoho měsíce od doručení oznámení o ukončení písemné části řízení, rozhodl ve věci bez ústní části řízení.

28 Na podporu svého kasačního opravného prostředku navrhovatelé uplatnili tři důvody kasačního opravného prostředku, z nichž první byl důvodem hlavním a další dva důvody podpůrnými. První důvod kasačního opravného prostředku vycházel z nesprávného právního posouzení při výkladu pojmu „přiměřená lhůta“ pro podání žaloby v prvním stupni a zejména z porušení zásady proporcionality a práva na účinnou soudní ochranu. Druhý důvod kasačního opravného prostředku vycházel z nesprávného právního posouzení při výkladu použitelných procesních pravidel, zejména pravidel týkajících se existence nahodilé události. Třetí důvod kasačního opravného prostředku vycházel ze zkreslení důkazů o existenci nahodilé události předložených Soudu pro veřejnou službu a z porušení pravidel týkajících se provádění důkazů a organizačních procesních opatření v prvním stupni.

29 V přezkoumaném rozsudku Tribunál kasační opravný prostředek zčásti odmítl a zčásti zamítl s tím, že důvody kasačního opravného prostředku uplatněné navrhovateli byly z části nepřípustné a ve zbývající části neopodstatněné.

30 První důvod kasačního opravného prostředku, uplatněný jako důvod hlavní, Tribunál zamítl s tím, že Soud pro veřejnou službu ve zrušeném usnesení na situaci žalobců správně uplatnil pravidlo, podle kterého musí být lhůta tří měsíců analogicky se lhůtou pro podání žaloby stanovenou v čl. 91 odst. 3 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“) v zásadě považována za přiměřenou k podání žaloby zaměstnancem EIB na neplatnost jejího aktu, který nepříznivě zasahuje do jeho právního postavení (přezkoumávaný rozsudek, bod 27).

31 Z toho Tribunál v tomtéž bodě 27 přezkoumávaného rozsudku dovodil, že „*a contrario* […] veškeré žaloby, které zaměstnanec EIB podá po uplynutí lhůty tří měsíců, prodloužené o jednotnou lhůtu deseti dnů z důvodu vzdálenosti, je třeba v zásadě považovat za žaloby nepodané v přiměřené lhůtě […]“. Dodal, že tento výklad *a contrario* je přijatelný, „neboť požadavku právní jistoty i nutnosti vyloučit jakoukoli diskriminaci nebo svévolné zacházení při výkonu spravedlnosti může vyhovět jen důsledné uplatňování procesněprávních norem stanovících promlčecí lhůty“.

32 V bodě 30 uvedeného rozsudku Tribunál odmítl argumentaci dotčených zaměstnanců, podle které Soud pro veřejnou službu nahradil aplikaci zásady dodržení přiměřené lhůty, která je z povahy věci pružná a umožňuje konkrétní poměření dotčených zájmů, konkrétní lhůtou tří měsíců, která se použije striktně a obecně. Shledal mimo jiné, že Soud pro veřejnou službu jen uplatnil „právní normu […], která jasně a konkrétně vyplývá z výkladu *a contrario* judikatury“ Tribunálu citované v bodě 27

uvedeného rozsudku a jež konkrétně uplatňuje zásadu dodržování přiměřené lhůty na spory mezi EIB a jejími zaměstnanci, které jsou velmi podobné sporům mezi Unií a jejími úředníky nebo zaměstnanci. Tribunál dodal, že „uvedená právní norma, která spočívá na obecné domněnce, podle které je lhůta tří měsíců v zásadě dostatečná, aby zaměstnanci EIB mohli vyhodnotit legalitu jejích aktů, které nepříznivě zasahují do jejich právního postavení, a případně připravit svou žalobu, neukládá unijnímu soudu, který ji uplatňuje, povinnost zohlednit okolnosti každého případu, zejména pak povinnost konkrétně poměřovat dotčené zájmy“.

33 V bodech 33 až 35 přezkoumávaného rozsudku se Tribunál odvolal na tuto úvahu týkající se určení lhůty pro podání žaloby k tomu, aby vyloučil jak zohlednění tvrzené elektrické poruchy, která zpozdila odeslání návrhu, tak okolnost, že EIB nesplnila svou povinnost upravit určení konkrétní lhůty pro podání žaloby, jakož i některé další zvláštní okolnosti, kterých se v projednávaném případě dovolávali dotčení zaměstnanci.

34 V bodech 41 až 43 uvedeného rozsudku Tribunál rovněž odmítl argumentaci dotčených zaměstnanců vycházející z porušení zásady proporcionality a práva na účinnou soudní ochranu.

35 Konečně, v bodech 51 až 58 přezkoumávaného rozsudku, Tribunál zamítl důvod kasačního opravného prostředku předložený dotčenými zaměstnanci, který vycházel ze skutečnosti, že Soud pro veřejnou službu odmítl kvalifikovat okolnosti, které vedly k opožděnému podání žaloby, jako působení náhody nebo vyšší moci. V bodech 59 až 66 téhož rozsudku Tribunál rovněž odmítl vyhovět důvodu kasačního opravného prostředku předloženému uvedenými zaměstnanci, který vycházel ze zkreslení důkazů o působení náhody nebo vyšší moci.

III. Přezkum Soudním dvorem

36 V návaznosti na návrh prvního generálního advokáta měl Soudní dvůr (zvláštní senát podle článku 123b jednacího řádu Soudního dvora, ve znění platném ke dni podání návrhu) v rozhodnutí ze dne 12. července 2012 (C-334/12 RX) za to, že je třeba provést přezkum. Podle posledně uvedeného rozhodnutí se měl přezkum týkat otázky, zda přezkoumávaný rozsudek ohrožuje jednotu nebo soulad unijního práva tím, že Tribunál jakožto soud rozhodující o kasačním opravném prostředku vyložil pojem „přiměřená lhůta“ v kontextu podání žaloby zaměstnanců EIB na neplatnost jí vydaného aktu, který nepříznivě zasahuje do jejich právního postavení, jako lhůtu, jejíž překročení má za následek opožděnost, a tedy nepřípustnost žaloby, aniž musí unijní soud zohledňovat zvláštní okolnosti daného případu, a dále otázky, zda takový výklad pojmu „přiměřená lhůta“ nemůže zasáhnout do práva na účinnou soudní ochranu zakotveného v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie.

37 V rozsudku o přezkumu Soudní dvůr poté, co rozhodl, že přezkoumávaný rozsudek skutečně ohrožuje soulad unijního práva tím, že Tribunál jakožto soud rozhodující o kasačním opravném prostředku vyložil pojem „přiměřená lhůta“ v kontextu podání žaloby zaměstnanců EIB na neplatnost jí vydaného aktu, který nepříznivě zasahuje do jejich právního postavení, jako lhůtu tří měsíců, jejíž překročení má automaticky za následek opožděnost žaloby, a tedy její nepřípustnost, aniž by unijní soud musel zohledňovat okolnosti daného případu, zrušil přezkoumávaný rozsudek (rozsudek o přezkumu, body 26, 27 a 54).

38 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že toto zkreslení pojmu „přiměřená lhůta“ znemožnilo dotčeným zaměstnancům, aby hájili svá práva související s jejich odměnou prostřednictvím účinného prostředku nápravy podaného k soudu v souladu s podmínkami stanovenými v článku 47 Listiny základních práv (rozsudek o přezkumu, bod 45).

39 Avšak Soudní dvůr, který měl za to, že konečné řešení otázky přípustnosti žaloby žalobců, zvláště pak otázky, zda byla tato žaloba podána v přiměřené lhůtě ve smyslu judikatury, která je v souladu se zásadou práva na účinný procesní prostředek, nevyplývá ze skutkových zjištění, na kterých je založen

přezkoumávaný rozsudek, rozhodl, že podle čl. 62b statutu Soudního dvora Evropské unie nemůže sám vydat konečné rozhodnutí ve věci. V důsledku toho Soudní dvůr sice rozhodl o nákladech přezkumného řízení, avšak vrátil věc Tribunálu, aby s ohledem na veškeré okolnosti vlastní věci posoudil přiměřenost lhůty, ve které navrhovatelé podali žalobu k Soudu pro veřejnou službu (rozsudek o přezkumu, body 56 až 59).

IV. Kasační opravný prostředek podaný k Tribunálu po přezkumu

40 Podle článku 121a jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991 bylo v důsledku rozsudku o přezkumu znovu zahájeno před Tribunálem řízení o kasačním opravném prostředku.

41 Ve svém vyjádření k závěrům, které je třeba pro řešení sporu vyvodit z rozsudku o přezkumu, žalobci zejména navrhli, aby Tribunál vyhověl prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, a zrušil tedy zrušené usnesení na základě toho, že vzhledem k veškerým okolnostem vlastním věci byla jejich žaloba k Soudu pro veřejnou službu podána v přiměřené lhůtě (rozsudek o kasačním opravném prostředku vydaný po přezkumu, bod 21). EIB zejména navrhla, aby Tribunál vrátil věc Soudu pro veřejnou službu a podpůrně, aby potvrdil nepřípustnost žaloby podané žalobci k Soudu pro veřejnou službu z důvodu její opožděnosti, a tudíž kasační opravný prostředek zamítl, protože tato žaloba byla podána ve lhůtě, která se vzhledem k veškerým okolnostem vlastním věci nejeví být přiměřenou (rozsudek o kasačním opravném prostředku vydaný po přezkumu, bod 20).

42 Rozsudkem o kasačním opravném prostředku vydaným po přezkumu Tribunál vyhověl první části prvního důvodu, který žalobci uvedli na podporu svého kasačního opravného prostředku, jenž vychází z nesprávného právního posouzení, kterého se ve zrušeném usnesení dopustil – při výkladu pojmu „přiměřená lhůta“ pro podání žaloby v prvním stupni – Soud pro veřejnou službu. V důsledku toho, aniž by bylo třeba rozhodnout o druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku a o druhém a třetím důvodu kasačního opravného prostředku, Tribunál vyhověl návrhovým žádáním uvedeným v kasačním opravném prostředku a zrušil zrušené usnesení. Kromě toho, vzhledem k tomu, že stav řízení neumožňoval ve věci rozhodnout, Tribunál věc vrátil Soudu pro veřejnou službu, aby o žalobě znovu rozhodl (rozsudek o kasačním opravném prostředku vydaný po přezkumu, body 22, 35 a 36).

V. Řízení v prvním stupni po vrácení věci

43 Dopisem ze dne 8. srpna 2013 kancelář Soudu pro veřejnou službu vyzvala podle čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Soudu pro veřejnou službu žalobce, aby předložili svá písemná vyjádření k rozsudku o kasačním opravném prostředku vydanému po přezkumu.

44 Dne 27. září 2013 žalobci doručili kanceláři Soudu pro veřejnou službu své vyjádření a žádost o odklad.

45 Dopisem ze dne 3. října 2013 kancelář Soudu pro veřejnou službu potvrdila přijetí tohoto vyjádření a informovala žalobce, že žádostí o odklad se bude zabývat později. Téhož dne zaslala vyjádření žalobců EIB a informovala ji o lhůtě pro předložení jejího vyjádření. EIB předložila své vyjádření dne 12. listopadu 2013.

46 Dopisy ze dne 14. dubna 2014 kancelář Soudu pro veřejnou službu informovala účastníky řízení o svém rozhodnutí spojit posuzování námitky nepřípustnosti s věcí samou a vyzvala EIB, aby předložila žalobní odpověď.

47 Dne 21. května 2014 EIB předložila svoji žalobní odpověď.

48 Dne 11. července 2014 žalobci předložili svoji repliku.

49 Dne 22. srpna 2014 EIB předložila svoji dupliku.

[*omissis*]

51 Po vyslechnutí účastníků řízení bylo řízení před Soudem pro veřejnou službu usnesením ze dne 6. února 2015, Arango Jaramillo a další v. EIB (F-34/10 RENV–RX, nezveřejněné, EU:F:2015:6), přerušeno do vydání rozhodnutí Tribunálu, kterými budou ukončena řízení ve věcech T-240/14 P, Bodson a další v. EIB a T-241/14 P, Bodson a další v. EIB.

52 Dopisy ze dne 4. března 2016 kancelář Soudu pro veřejnou službu informovala účastníky řízení, že po vyhlášení rozsudků ze dne 26. února 2016, Bodson a další v. EIB (T-241/14 P, EU:T:2016:103), a ze dne 26. února 2016, Bodson a další v. EIB (T-240/14 P, EU:T:2016:104), bylo řízení obnoveno a vyzvala je, aby předložili svá vyjádření k případným závěrům, které je nutno vyvodit z těchto rozsudků.

53 Žalobci předložili své vyjádření dne 25. dubna 2016. Dne 1. června 2016 informovala kancelář Soudu pro veřejnou službu EIB o svém rozhodnutí, že do spisu nezařadí vyjádření, které EIB předložila opožděně.

[*omissis*]

55 Podle článku 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2016/1192 ze dne 6. července 2016 o přenesení pravomoci rozhodovat v prvním stupni spory mezi Evropskou unií a jejími zaměstnanci na Tribunál (Úř. věst. 2016, L 200, s. 137) byla věc F-34/10 RENV-RX předána Tribunálu ve stavu, v němž se nacházela ke dni 31. srpna 2016. Byla zapsána pod číslem T-482/16 RENV a přidělena druhému senátu.

56 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 5. května 2017.

VI. Návrhová žádání účastníků řízení

57 Žalobci navrhují, aby Tribunál:

– zamítl námitku nepřípustnosti, kterou podala EIB;

– podpůrně, aby spojil posuzování námitky nepřípustnosti s věcí samou;

– zrušil rozhodnutí EIB, která jsou obsažena v jejich výplatnicích za měsíc únor 2010, která zvyšují jejich příspěvky do důchodového systému tím, že zvyšují vyměřovací základ uvedených příspěvků a také zvyšují koeficient pro výpočet, vyjádřený v procentech z uvedeného příjmu, z něhož se příspěvky odvádí;

– uložil EIB povinnost zaplatit symbolické jedno euro jako náhradu nemajetkové újmy, kterou utrpěli;

– uložil EIB náhradu nákladů řízení.

58 EIB navrhuje, aby Tribunál:

– odmítl žalobu na neplatnost jako nepřípustnou;

– podpůrně, aby zamítl návrh na zrušení jako neopodstatněný;

– zamítl návrh na náhradu újmy;

– uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

VII. Právní otázky

A. K přípustnosti žaloby

59 Žalobci tvrdí, že vzhledem ke všem okolnostem projednávané věci byla žaloba podána v přiměřené lhůtě. Projednávaná věc je podle nich komplexní a má významné dopady. Kromě toho EIB nestanovila pevné lhůty pro podání žaloby. Svým zaměstnancům rovněž řádně neoznámila znění důchodové reformy. Konečně, jejich jednání nebylo ani nepřiměřené, ani nesprávné.

60 EIB tuto argumentaci zpochybňuje. Podle ní komplexita a význam projednávané věci neodůvodňuje přípustnost žaloby. Kromě toho žalobci neprokázali náležitou péči. Konečně zaměstnanci byli jasně a přesně informováni o reformě dříve, než vstoupila v platnost.

61 Je třeba připomenout, že žádné ustanovení unijního práva nestanoví nic o lhůtě pro podání žaloby ve sporech mezi EIB a jejími zaměstnanci. Článek 41 pracovního řádu tak nestanoví lhůtu pro podání žaloby, nýbrž stanoví jen příslušnost unijního soudu k rozhodování sporů mezi EIB a jejími zaměstnanci.

62 Nicméně nutnost sladit právo na účinnou soudní ochranu, které představuje obecnou zásadu unijního práva a vyžaduje, aby měl jednotlivec dostatečnou lhůtu k posouzení legality aktu, který nepříznivě zasahuje do jeho právního postavení, a případně k přípravě žaloby, s požadavkem právní jistoty, který vyžaduje, aby se po uplynutí určité lhůty staly akty přijaté unijními subjekty definitivními, vyžaduje, aby tyto spory byly unijnímu soudu předloženy v přiměřené lhůtě (viz usnesení ze dne 6. prosince 2002, D. v. EIB, T-275/02 R, EU:T:2002:306, body 31 a 32 a citovaná judikatura).

63 Je tedy třeba zkoumat, zda je možné projednávanou žalobu považovat za podanou v přiměřené lhůtě.

64 V souladu s judikaturou musí být „přiměřenost“ lhůty vždy posuzována v závislosti na všech okolnostech projednávané věci a zejména v závislosti na významu sporu pro dotčenou osobu, složitosti věci a jednání dotčených účastníků řízení (viz rozsudek o přezkumu, bod 28 a citovaná judikatura). Z toho vyplývá, že předem stanovené délce lhůty nemůže obecně svědčit domněnka, že se jedná o lhůtu přiměřenou (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 12. května 2010, Bui Van v. Komise, T-491/08 P, EU:T:2010:191, bod 62).

65 V této souvislosti je třeba připomenout, že z judikatury vyplývá, že i když se lhůta tří měsíců stanovená v čl. 91 odst. 3 služebního řádu vztahuje jen na spory mezi orgány Unie a jejich úředníky či zaměstnanci, a nikoli na čistě interní spory mezi EIB a jejími zaměstnanci, zejména pak ty, v nichž posledně uvedení navrhují zrušení aktů EIB, které nepříznivě zasahují do jejich právního postavení, skýtá tato lhůta relevantní základ pro srovnání, protože spory uvedené na prvním místě se svojí povahou podobají sporům, které jsou uvedeny na místě druhém, a oba druhy sporů rovněž podléhají soudní kontrole podle článku 270 SFEU (rozsudek ze dne 23. února 2001, De Nicola v. EIB, T-7/98, T-208/98 a T-109/99, EU:T:2001:69, bod 100).

66 Vzhledem k pojmu „přiměřená lhůta“, tak jak byl připomenut výše v bodě 64, přitom lhůta tří měsíců stanovená v čl. 91 odst. 3 služebního řádu nemůže být použita *per analogiam* jako promlčecí lhůta na zaměstnance EIB podávající žalobu na neplatnost jí vydaného aktu, který nepříznivě zasahuje do jejich právního postavení (rozsudek o přezkumu, bod 39).

67 V projednávaném případě je mezi účastníky řízení nesporné, že lhůta pro podání žaloby proti napadeným rozhodnutím, která jsou obsahem výplatnic za měsíc únor 2010, začala běžet v pondělí 15. února 2010, to znamená první pracovní den poté, co byly uvedené výplatnice vloženy do informačního systému EIB Peoplesoft, tj. v sobotu dne 13. února 2010. Žalobci tvrdí, že v tento den, 15. února 2010, jim bylo umožněno seznámit se s obsahem svých výplatnic za únor 2010.

68 Žaloba žalobců v tomto řízení byla doručena elektronickou cestou podatelně kanceláře Soudu pro veřejnou službu dne 26. května 2010 v 0:00 hodin, to znamená tři měsíce a jedenáct dní po dni, kdy se žalobci mohli seznámit s uvedenými výplatními páskami.

69 Pokud jde o okolnosti vlastní projednávané věci, které je nutno zohlednit při posouzení, zda tato žaloba byla podána v přiměřené lhůtě, je třeba zaprvé připomenout, že žalobci napadají rozhodnutí, která jsou obsažena v jejich výplatnicích za měsíc únor 2010, a prostřednictvím námitky tvrdí, že je přechodné nařízení a protokol o dohodě protiprávní. Právní otázky týkající se tohoto sporu se tedy netýkají jen práv a povinností žalobců, ale i v širším kontextu zásad a podmínek reformy důchodového systému EIB, která může mít závažné důsledky pro financování fungování uvedeného důchodového systému. Kromě toho vzhledem k tomu, že se věc týká vícero aspektů reformy důchodového systému EIB, je jednoznačně komplexní.

70 Zadruhé, jak již Soud pro veřejnou službu ve zrušeném usnesení (body 12, 17 a 21) konstatoval, ze spisu vyplývá, že žaloba byla odeslána elektronickou cestou dne 25. května 2010 ve 23 hodin a 59 minut a na elektronickou adresu kanceláře Soudu pro veřejnou službu byla doručena dne 26. května 2010 v 0:00 hodin a že žalobcům byla při podávání této žaloby známa judikatura připomenutá výše v bodě 65. Kromě toho poté, co kancelář Soudu oznámila zápis této věci do rejstříku, žalobci, kteří zjistili, že toto oznámení konstatuje, že žaloba byla podána dne 26. května 2010, žádali kancelář Soudu pro veřejnou službu, aby toto datum nahradila datem 25. května 2010, což dokládá vůli žalobců podat svoji žalobu ve lhůtě, kterou podle uvedené judikatury považovali za „pravděpodobně přiměřenou“.

71 S přihlédnutím ke zvláštním okolnostem projednávané věci, které jsou uvedeny v předchozích bodech, a dále k judikatuře, která ve prospěch žalobců zakládá silnou domněnku, pokud jde o přiměřenost orientační tříměsíční lhůty pro podání žaloby (v tomto smyslu viz názor generálního advokáta P. Mengozziho ve věci Přezkum Arango Jaramillo a další v. EIB, C-334/12 RX–II, EU:C:2012:733, bod 49, rozsudek ze dne 23. února 2001, De Nicola v. EIB, T-7/98, T-208/98 a T-109/99, EU:T:2001:69, body 101 a 107 a usnesení ze dne 6. prosince 2002, D. v. EIB, T-275/02 R, EU:T:2002:306, bod 33, viz rovněž výše bod 65), prodlouženou o jednotnou lhůtu deseti dnů z důvodu vzdálenosti, je třeba žalobu, kterou žalobci v projednávané věci podali ve lhůtě tří měsíců a 11 dnů, považovat za podanou v přiměřené lhůtě.

72 V této souvislosti je třeba upřesnit, že lhůta tří měsíců pro podání žaloby, jak vyplývá z judikatury uvedené výše v bodě 65, prodloužená o jednotnou lhůtu deseti dnů z důvodu vzdálenosti, nemůže být v projednávané věci použita jako prekluzivní lhůta, nýbrž může sloužit pouze jako relevantní základ pro srovnání. Je třeba rovněž konstatovat, že EIB neuvádí žádný argument, kterým by se snažila prokázat, že překročení uvedené lhůty o jeden den (případně jen o několik sekund v noci z 25. na 26. května 2010) by stačilo, aby dotčená lhůta přišla o svoji „přiměřenost“ v tom smyslu, že tento rozdíl by byl skutečně s to zpochybnit požadavek právní jistoty, který vyžaduje, aby se po uplynutí určité lhůty staly akty přijaté unijními subjekty definitivními.

73 Naopak, EIB v této souvislosti tvrdí, že každé překročení lhůty tří měsíců musí být odůvodněné, že kritéria významu sporu a komplexnosti projednávané věci hovoří ve prospěch použití „maximální“ lhůty tří měsíců a deseti dnů, že žalobci neodůvodnili použití delší lhůty pro podání žaloby a že v projednávané věci použití lhůty tří měsíců a deseti dnů umožnilo žalobcům účinně připravit jejich žalobu, aniž by to narušilo jejich právo na účinnou soudní ochranu. Vzhledem k úvahám, které jsou uvedeny v předcházejících bodech, musí být tyto argumenty odmítnuty.

74 Vzhledem ke všemu, co bylo uvedeno výše, musí být projednávaná žaloba prohlášena za přípustnou.

[*omissis*]

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Oscaru Orlandovi Arango Jaramillovi a dalším zaměstnancům Evropské investiční banky (EIB), jejichž jména jsou uvedena v příloze, se ukládá náhrada nákladů tohoto řízení.

3) EIB se ukládá náhrada nákladů řízení, které byly vynaloženy ve věcech F-34/10, T-234/11 P a T-234/11 P RENV–RX.

Prek Buttigieg Costeira

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 13. prosince 2017.

Podpisy.